

bringe til Anvendelse for at kunne forstaae dette; men det vilde virkelig blive en aldeles ophævende Fortolkning, og en saadan vilde det vistnok være meget lidet heldigt at benytte. Fremdeles indeholdt det ærede Medlems Foredrag endeel Strøbemærkninger, som gik ud paa at vise, at de omhandlede Stiftelser ikke kunde betragtes som grundede i privatretlige Dispositioner. Jeg troer, at disse Bemærkninger ere saa ganske særegne, og at den hele Fremstilling er saa aldeles eiendommelig, at man kunde tvivle om, hvorledes man kunde komme til paa denne Maade at tilintetgjøre disse Stiftelsers Egenkab som privatretlige Dispositioner. Endvidere gik hans Foredrag ud paa at vise, at, naar man gik den historiske Vej, maatte man antage, at der var saadanne factiske Forhold tilstede, som maatte gøre det meget klart, at disse Stiftelser bør betragtes som saadanne, hvis Indtægter maae indflyde i Statskassen. Jeg kan ikke antage Andet end, at disse Paastande ere ikke blot ubeviste, men ogsaa ubevislige. Men, som sagt, jeg vilde ansee det for uforvarligt overfor det høie Thing, om jeg her vilde gaae ind paa en Retfærdiggjørelse af den Fremstilling, som jeg gav i forrige Samling af de herhenhørende Forhold. Imidlertid kan jeg ikke tilbageholde min Tak til det ærede Medlem for den overordentlig store Velvillie, han viste mig ved at udtale, at, naar jeg i en tidligere Stilling har givet mit Navn til Bestemmelser, der vedrørte disse Stiftelser, kunde jeg ikke have handlet i den Hensigt at overtræde Noget, som jeg maatte ansee for at være rigtig, og at jeg altsaa — dette betragter jeg ganske vist ikke som nogen høflig Udtalelse, men som en Udtalelse, der ialfald skal vidne om, at jeg har handlet med redelig Villie — havde tabt Synet for den Myndighed, der maatte tilkomme den lovgivende Magt med Hensyn til disse Anliggender. — Et Punkt, hvorpaa jeg ligesaa lidt skal komme ind som paa, hvad der iøvrigt vedkommer Realiteten af denne Sag, er den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger med Hensyn til Afslæggelsen af Regnskabet og den Revision, det skal underkastes. Jeg troer, at, naar den ærede Rigsdagsmand seer senere efter, hvad der i 1828 blev bestemt med Hen-

syn til Indsendelsen til Revisionen af Regnskabet for disse Stiftelser, vil han deri finde et foreget Bevis for, at de aldeles ikke ere stillede som saadanne Stiftelser, hvis Indtægter vedkomme Finantsene. — Altsaa, jeg gaaer slet ikke ind paa den Argumentation, hvormed den ærede Rigsdagsmand fremkom. Men jeg støtter min Formening om, at det høie Thing vil forkaste de stillede Vædringsforslag, paa den Omstændighed, at det ikke gaaer an at optage i Statsregnskabet saadanne Stiftelsers Indtægter og Udgifter. Optagelsen af disse forskellige Midler, disse Indtægter og Udgifter paa Statsregnskabet for Finantsaaret 1870—71 er jo betegnet som et foreløbigt Skridt for at kunne faae dem optagne paa Finantsloven. Finantsloven kan ikke være Stedet, hvor disse Forhold for Klostersnes Vedkommende skulle ordnes. Det er Noget, som vistnok vil være saa klart for det høie Thing, at der ikke kan være Tale om, at Thinget vil vedtage Vædringsforslaget, og jeg kan saameget sikrere afholde mig fra enhver nærmere Udvikling deraf, som jeg er overbevist om, at den høitæredede Finantsminister med samme Alvor og Bestemthed, hvormed han har gjort det under de sidste Samlinger, vil ikke alene modsætte sig et saadant Forslags Vedtagelse med Hensyn til Optagelsen i Statsregnskabet, men ogsaa vil godtgjøre paa samme Maade som tidligere, at det er Noget, der i det Hele taget er uforeneligt med Forholdet i Henseende til Finantsloven. — Hvad angaaer de til Kirken nu for Tiden henlagte Midler, skal jeg blot gjøre een Bemærkning, fremkaldt ved den ærede Rigsdagsmands Ytring om Usseligheden af at faae fuldstændige Oplysninger, den nemlig, at disse Oplysninger i en saadan Grad, at der ikke kan være Tale om at faae nogen yderligere Supplering af dem, ere tilveiebragte og meddeelte den nedsatte Kirkecommission.

Scavenius: Jeg skal ligesom ifjor anbefale det høie Thing at forkaste Forslaget angaaende Ballo og Bemmetofte, der er opført under Nr. 25. Jeg skal, hvad disse Stiftelsers retslige Tilstand angaaer, kun udtale, at jeg kan ikke faae andet Syn derpaa, end at de ere reent private Stiftelser, der ikke i fjer-